

for det ærede Medlem havde netop sigtet paa det samme, som jeg har sigtet paa, at træffe alle demokratiske Partiernes Anskuelse i denne Sag. Jeg har opnaaet det samme som den Gang det ærede Medlem, at Socialdemokraterne har stillet sig paa det fremsatte Forhandlingsgrundlag, derimod har vi vice versa ikke opnaaet fuldkommen det samme, i alt Fald stillede vi os meget villigere paa det Grundlag, det ærede Medlem fremsatte den Gang, end hans Parti nu gør det overfor det af mig fremsatte Grundlag — i alt Fald i Ordene. Jeg haaber dog, at vi til syvende og sidst nok skal mødes paa dette Grundlag.

For øvrigt har jeg været meget glad ved at høre det ærede Medlem fra Assens tale. Det er altid glædeligt at høre en gammel Kæmpe, naar han paa ny træder frem. Men hans Tale gjorde alligevel et ejendommeligt Indtryk paa mig. Jeg kom til at tænke paa et Epigram af Aarestrup, skrevet over en af Oehlenschlägers sørgeligste Tragedier. Da dennes Tragedier ikke mere stod paa Højde med hans tidligere, mindedes Aarestrup, hvad Oehlenschläger egentlig var, og henvendte til ham nogle Ord, som jeg for saa vidt gerne henvender ogsaa til det ærede Medlem fra Assens:

„Gud denne Digtersjæl beskærme!

En Rus af ham jeg endnu haaber;

thi der er flere Kræfter i hans Bærme end i de andres Førstedraaber.“

Naar jeg hører det ærede Medlem fra Assens og saa hører det ærede Medlem fra Søby og det ærede Medlem fra Horsens Landkreds, erkender jeg, at der ogsaa er flere Kræfter i hans Bærme end i de andres Førstedraaber. Men det ærede Medlems Tale var ikke første Uddrag af en god Drue. Det ærede Medlem arbejdede, som han saa ofte gør det, med Intuition og Inspiration, og han holdt en delvis beaaend Tale over et Lovforslag, som han ikke tilstrækkelig havde studeret, og over en Tale, han neppe helt havde hørt. Undertiden kan det være en meget heldig Fremgangsmaade, naar man er inspireret, som det ærede Medlem var i hele Grundlovs-tiden. Da lykkedes det ham. Men til Kritik er denne Fremgangsmaade ikke saa gunstig. Det ærede Medlem fortsatte endnu i Slutningen af sidste Møde, hvor han talte, i sin Grundvildfarelse af, hvad dette Lovforslag tilsigter overfor Børnene, idet han sagde om dette Lovforslag i Modsætning til et andet, at man her „ved Lov vil tvinge Kommunerne til imod deres Villie og Anskuelse om, hvorvidt det overhovedet

er nødvendigt og betimeligt at etablere en Ordning, hvorefter alle Børn har Ret til at kræve Bispising paa Kommunens Regning.“ Lovforslaget tager jo udtrykkelig kun Sigte paa uformuende Forældres og Forsørgeres Børn, som trues med Underernæring, og det er overfor disse, at Lovforslaget paa lægger Kommunerne at træffe Foranstaltninger til deres Ernæring. Og dette gør Lovforslaget, idet det i videste Omfang overlader Kommunerne selv at vælge, hvilke Veje de vil gaa, hvilke Midler de vil bruge til at naa Maalet.

Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) viser overfor denne Sag — synes det mig i alt Fald — større Forstaaelse, idet han udtrykkelig sagde, at der ogsaa for Kommunalbestyrelserne bør være et Ansvar i Retning af at sørge for, at Børn, der ellers vilde blive underernærede, virkelig faar god og tilstrækkelig Mad. Det ærede Medlem sagde endvidere senere, at i alle Tilfælde skal Kommunalbestyrelserne have Ansvaret saa nær ind paa sig, som de overhovedet kan faa det. Hvis det ærede Medlem vil hjælpe mig til paa en tilfredsstillende Maade at lægge Ansvaret endnu nærmere ind paa Kommunalbestyrelserne end i Lovforslaget antydet, vil jeg gerne modtage hans Hjælp. Det ærede Medlem mente, at det, at man tilkendegav, at Børn skulde have Mad, naar de var udsatte for Fare for Underernæring, lettelig vilde medføre, at Børn ikke fik det saa godt, som de vilde faa det, hvis man ikke sagde noget derom i Lovforslaget. Ja, jeg har tidligere nogle Gange hørt det blive fremhævet overfor Lovforslag, at hvis man erklærede, at saadan og saadan skal det være, bliver Tilstanden let meget ringere, end den ellers vilde være blevet, men jeg har nu den Opfattelse, at det alligevel kan være nyttigt undertiden at sige, at saadan og saadan bør en Ting være, og jeg tror, at det er nyttigt overfor Kommunalbestyrelserne at slaa fast, at her er en Opgave, de skal løse, og saa overlade det til Kommunalbestyrelserne selv at løse den paa den bedst mulige Maade. Navnlige mener jeg ikke, som det ærede Medlem fra Verringe antydede, at det skulde være min Opgave at lade Embedsmændene kontrolere de Fremgangsmaader, som anvendes ude i Kommunerne, idet det ærede Medlem meget rigtigt sagde, at man ikke inde i Ministeriet med Passer kunde udmaale, om den Afstand, der var til det Sted, hvor man etablerede Bispisingen, var den rette eller ikke. Nej, det er netop heller